

да се грѣе. Взелъ машата, ужъ да разбута жарѣта, па ровилъ, ровилъ, догдето раздробилъ кваса и го разпрѣсналъ изъ пепелѣта кжсче по кжсче. Следъ това си легналъ.



Старитѣ пакъ останали гладни. Тѣ намѣрили малко царевично брашно и го турнали въ котела, да си сварятъ качамакъ. Когато качамакътъ почналъ да ври, гостѣтъ се събудилъ и попиталъ:

— Защо топлите тая вода?

— Дрехи ще перемъ утре, та отъ сега да ни е готова, — отговорила бабата.

— А, тъй ли? — рекълъ гостѣтъ, станалъ и хвърлилъ две — три

шепи пепелъ въ качамака и казалъ:

— Съ пепеляна вода се пере по-хубаво.

Старцитѣ останали пакъ изиграни. Изгасили огъня и въ тъмнината напипали кацата съ киселото зеле.

— Хрусь, хрусь, хрусь, — зачуло се изъ кжщи.

Гостѣтъ скочилъ, грабналъ тоягата си и завикалъ ужъ съненъ:

— Кузь, кузь!... Ахъ, тия кози изядоха зелето!...

И заудрялъ съ тоягата въ тъмнината. Удрялъ, удрялъ, догдето старцитѣ избѣгали.

Отъ този день насетне свекърѣтъ и свекървата престанали да мжчатъ снаха си.

А. М.

О Р А Ч Ъ

Нарамилъ дългата копраля, подкаралъ крави още въ здрачъ, последенъ валогъ вечъ превалъ трудолюбивиятъ орачъ.

Запрѣга рало и започва. И черни нижатъ се бразди. Пропѣва рохкавата почва, разтвара радостно гърди...

Въ превара лѣгатъ семенцата, дордето палешникъ привтаса, доволно свеждатъ си челцата и дрѣмка сладка ги унася...

Земята-майка грѣдь открива, да кърми златнитѣ зърна. Отъ нея — тая черна нива — зависи наш'та бжднина...

Вълчо Вълкановъ